

РЕШЕНИЕ

№ 1443

гр. София, 07.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова

Ванина Колева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12609** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда нас чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) , във вр. чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Столична община против Решение № 762 от 22.10.2021г. на Софийски районен съд (СРС), постановено по н.а.х.д. № 9499 по описа на СРС за 2021г., с което е потвърдено наказателно постановление (НП), деловодно изведено с изх. № СОА18-РД11-2595/03.06.2018г., издадено от заместник - кмет на СО, с което на основание чл. 132 от Наредба за организация на движението на територията на Столична община /НОДТСО/ на Т. И. Т. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 150, 00 /сто и петдесет/ лева за нарушение на чл. 45 ал. 1 Наредбата за организация на движението на територията на Столична община (НОДТСО, Наредбата).

Касаторът оспорва решението на районния съд като незаконосъобразно и моли за отмяната му. Излага доводи за неправилност на изводите на СРС, че оспорваното пред него НП не отговаря на изискванията чл. 57 ал. 1 т. 2 ЗАНН - няма дата и номер, тъй като притежава изходящ номер, с който е изведено от деловодната система и дата, както и че посочената разпоредба в АУАН и НП разпоредба на НОДТСО противоречи на Закона за движението по пътищата (ЗДВП). Представя писмени доказателства в подкрепа на доводите в касационната жалба, че актът за установяване на

административното нарушение (АУЗН) е издадено от компетентен орган. Моли съда да отмени решението на СРС и потвърди отмененото с него НП. Претендира разноси за двете съдебни инстанции.

Ответникът по касация в писмен отговор и в съдебно заседание лично и чрез процесуален представител, оспорва касационната жалба, излага доводи за правилност на обжалваното решение на СРС и моли съда да го остави в сила. Претендира разноси.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, в настоящия касационен състав, като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба по наведените в нея касационни основания, предвидени в чл.348, ал.1 от НПК, съгласно разпоредбата на чл.218, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН, ангажираните по делото доказателства и съобразно закона, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна.

Разгледана по същество е неоснователна.

С НП с изх. № СОА18-РД11-2595/03.06.2018г., издадено от заместник - кмет на СО, на Т. И. Т. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 150, 00 /сто и петдесет/ лева на основание чл. 132 от НОДТСО за нарушение на чл. 45 ал. 1 НОДТСО, за това че на 13.04.2018г. около 16.43 часа паркирал автомобил марка „М.“, с рег. [рег.номер на МПС], цвят сив на [улица]срещу № 89, в посока [улица], на място, необозначено за паркиране, като пречи на останалите участници в движението.

За да постанови оспореното решение районният съд е приел, че при съставяне на АУАН и издаването на НП не са спазени изискванията на закона. На първо място в обжалваното решение е прието, че в случая не са били налице предпоставките на чл. 58 ал. 2 ЗАНН, за да се приеме за връчено наказателното постановление, поради което е приел, че жалбата срещу него е подадена в срок. Приел е, че НП е издадено от компетентен орган, АУАН е съставен при спазване на изискванията в чл. 40 и чл. 43 ЗАНН, но не са представени доказателства за материалната компетентност на актосъставителя.

За да отмени НП след преценка на събраните доказателства СРС е приел, че липсва дата на издаване на наказателното постановление и негов номер - императивно изискуеми съгласно чл. 57 ал. 1 т. 2 ЗАНН, а НОДТСО е издадена при липса на законова делегация и в нарушение на изискванията на чл. 10 и чл. 12 ЗНА и противоречи на нормативен акт от по-висока степен – конкретно на чл. 98 ал. 1 т. 1 ЗДвП.

Така постановено решението е валидно, допустимо и правилно като краен резултат.

На първо място съдът не споделя доводите в касационната жалба, че НП с изх. № СОА18-РД11-2595/03.06.2018г., издадено от заместник - кмет на СО е връчено редовно по реда на чл. 58, ал.2 ЗАНН на 08.10.2018г. Доколкото в чл. 58 ЗАНН не са регламентирани от законодателя конкретни правила за връчването на НП, то се извършва по реда на чл. 180 НПК с оглед препращането в чл. 84 ЗАНН. Чл. 58, ал. 1 ЗАНН задължава наказващият орган да връчи НП на нарушителя

Разпоредбата на чл. 58, ал. 2 ЗАНН съдържа една правна фикция, като приравнява правните последици на личното връчване с тези на невръчване на наказателното постановление. Тъй като фикционната норма е изключителна - представлява

отклонение от общата уредба на съответната материя по смисъла на чл. 11, ал. 2 от Закона за нормативните актове, нейното тълкуване е само ограничително. Следователно, за да е осъществен фактическият състав на чл. 58, ал. 2 ЗАНН е необходимо да са налице точно посочените в нормата предпоставки - нарушителят да не е намерен на посочения от него адрес и новият адрес да е неизвестен.

От доказателствата по делото е видно, че не са установени кумулативно изискуемите факти и обстоятелствата. Има доказателства, че Т. е търсен на посочения в АУАН адрес и не е намерен, но също така в административно-наказателната преписка е наличен и адрес: [населено място], [улица], на който Т. Т. не е търсен. Следователно, от така установените по делото факти, не може да се направи извод, че наказателното постановление е връчено надлежно на Т. при условията на чл. 58, ал. 2 ЗАНН. С оглед на това, изводът на съда, че наказателното постановление не е връчено редовно, е правилен. Разпоредбата на чл.58, ал.1 ЗАНН изисква наказателното постановление да бъде връчено срещу подпис, а не, както е в процесния случай, за него нарушителят да е узнал по повод или чрез други правни и фактически действия - в случая във връзка с изпълнително производство за събиране на наложената глоба.

От представените и приети пред настоящата инстанция писмени доказателства – Заповед № 513з-9366/05.12.2018г. на директора на СДВР, Заповед № 513з-270/13.01.2016г. на директора на СДВР, длъжностна характеристика рег. № 12529 от 28.07.2015г.; удостоверение рег. № 513з-13002 от 10.02.2022г. от началник отдел “Човешки ресурси” СДВР и протокол от 16.08.2015г. с рег. № 36499/07.09.2015г., се установява, че АУАН, въз основа на който е издадено обжалваното НП, е издаден от компетентен орган.

Неоснователни са и доводите на СРС за липса на номер дата на НП. Такива са налице - поставен е изходящ номер и дата. Без значение е мястото, на което е поставен номерът и датата на документа, дали в центъра на листа или в горния ляв ъгъл, с баркод и стикер, както е в случая. Тези реквизити са необходими за преценка относно спазване на сроковете по чл. 34 от ЗАНН, избягване на възможността за антидатиране на НП и съответно за реализиране правото на защита на санкционираното лице. В случая поставените номер и дата изпълняват именно тази функция, от което следва, че издаденото НП притежава, реквизитите, предвидени в чл. 57, ал.1,т.2 от ЗАНН.

Настоящата касационна инстанция споделя изводите на СРС, че разпоредбата на чл.132 от Наредбата е издадена при липса на законова делегация. Поради липса на материална компетентност от страна на СОС при издаване на Наредбата за организацията на движението на територията на Столична община, чл.132 от нея, въз основа на който е санкциониран нарушителят, е обявен за нищожен с Решение № 2559 от 12.04.2019 г. по адм. д. № 10513/2018 г. на Административен съд София-град, оставено в сила в тази част с Решение № 6174 от 27.05.2020г. по адм. д. № 12737/2019г. по описа на ВАС. В него е установено, че Наредбата е приета в противоречие с чл. 2, ал. 1 и чл. 8 от ЗНА. Регламентираните от СОС обществени отношения с Наредбата са установени със закон и е налице противоречие с нормативен акт от по-висока степен.

Член 132 от Наредбата на СОС е административнонаказателна норма, която определя конкретни състави на административни нарушения и наказанията за тях. Законът за пътищата не предоставя възможност на общинските съвети да уреждат обществените отношения свързани със санкционирането на нарушители на въведените с него

правила за поведение. В самия закон се намира глава осма „Административнонаказателни разпоредби“.

Правилни са и изводите на СРС, че разпоредбата на НОДТСО противоречи на нормативен акт от по-висока степен. Забраните за паркиране и престой са уредени в ЗДвП, като разпоредбата на чл. 98 ал. 1 т. 1 ЗДвП въвежда идентична забрана за паркиране на тази, въведена с чл. 45 ал. 1 НОДТСО. Санкцията за неспазването ѝ е предвидена в разпоредбата на чл. 183 ал. 2 т. 1 ЗДвП, според която водач, който неправилно престоява или е паркирал неправилно, се наказва с глоба в размер на 20, 00 лева. Съгласно разпоредбата на чл. 132 НОДТСО за същото нарушение подзаконовият нормативен акт предвижда налагане на глоба в размер до 500, 00 лева. Предвид изложените мотиви, касационната инстанция намира решението на районния съд за валидно, допустимо и правилно, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, с оглед направеното от ответника по касация искане, на Т. И. Т. следва да се присъдят направените за настоящата инстанция разноски в размер на 600 лева -заплатено адвокатско възнаграждение, на осн чл.63д, ал1 от ЗАНН, вр. с чл.143, ал.1 АПК, вр с чл. 228 АПК.

Воден от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК, във връзка с чл.63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XXII касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 762 от 22.10.2021г. на Софийски районен съд, постановено по н.а.х.д. № 9499 по описа на СРС за 2021г., Наказателно отделение, 94-ти състав.

ОСЪЖДА Столична община, [населено място], [улица], да заплати на Т. И. Т. разноски по делото в размер на 600 (шестстотин) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: